

Sygn. akt II K 1503/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Monika Gąsior

Przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Tomasza Czułowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 lutego 2016 roku

sprawy **M. Z.**

syna M. i J. z domu W.

urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że :

I. W dniu 24 maja 2015 roku w J. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II K 1819/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat od dnia 15 września 2013 roku do dnia 15 września 2016 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.,

II. W dniu 04 czerwca 2015 roku w J. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II K 1819/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat od dnia 15 września 2013 roku do dnia 15 września 2016 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.,

I. uznaje oskarżonego **M. Z.** za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w pkt 1,2 części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., eliminując z opisów czynów zapis „od dnia 15 września 2013 roku do dnia 15 września 2016 roku”, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91§1 k.k. i za to za podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. karę wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

III. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze i § 14 ust 1 pkt 1 i ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 738 złotych (w tym podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 14 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1819/13 M. Z. został skazany za czyn z art. 178a§1 k.k. na karę grzywny wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych każda. Ponadto Sąd orzekł wobec M. Z. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kategorii C,D,CE, DE na okres 3 lat. Na poczet orzeczonego środka zaliczono M. Z. okres zatrzymania prawa jazdy od 15 września 2013 roku do 14 lutego 2014 roku. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22 lutego 2014 roku.

Dowód : wyrok k.5

Ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 26 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1058/14 M. Z. został skazany za czyny z art. 244 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnione 4 lipca 2014 roku i 7 lipca 2014 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata oraz grzywnę wysokości 120 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Dowód : wyrok k. 6

24 maja 2015 roku i 4 czerwca 2015 roku M. Z. prowadził w ruchu lądowym w J. samochód A. (...) nr rej.(...) został zatrzymany do kontroli drogowej.

Dowód częściowe wyjaśnienia M. Z. k . 87-88

Jak dotychczas był karany wyrokami opisanymi wyżej.

Dowód : dane o karalności i odpisy wyroków k. 4 , 5 , 6

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym M. Z. przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż wiedział że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów do połowy przyszłego roku. Został zatrzymany przez policję do kontroli drogowej w maju, kiedy jechał do pracy, a w czerwcu kiedy wracał z pracy. Jechał, bo nie miał innego środka transportu. Prokurator zaproponował oskarżonemu karę w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony nie wyraził zgody na taki wymiar kary twierdząc, iż jest ona zbyt surowa, a nadto dodał, że jest jedynym opiekunem swojego ojca, nazywającego się również M. Z..

Przed Sądem, M. Z. przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że 24 maja 2015 roku pracodawca zawiadomił go o wyjeździe do Czech o godzinie 21.30. Oskarżony musiał dojechać z ul. (...) (miejsca zamieszkania)na ul. (...) (miejsce pracy). Twierdził, że musiał zabrać kuchenkę i inne rzeczy na dwudniowy wyjazd, ale taksówkarz nie chciał mu tych rzeczy zabrać. Twierdził również, że kolega nie mógł go podwieźć a sam nie miał środków, aby przemieszczać się taksówkami- podał że koszt przejazdu to równowartość 25 złotych. Wyjaśnił także, że nie mógł również przemieszczać się innymi pojazdami, na które posiadał prawo jazdy ponieważ nie stać go było na zakup takiego pojazdu. Ponadto wyjaśnił, że opiekuje się ojcem, który jest niepełnosprawny.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w całości, lecz jedynie w części w której przyznawał się do zarzucanych mu czynów i wskazywał na zatrudnienie na umowę na okres próbny, co potwierdził przedłożeniem dokumentu. W pozostałej części, zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego zmierzają ewidentnie do pomniejszenia stopnia zawinienia popełnionych czynów.

Sąd nie kwestionuje wyjaśnień oskarżonego, iż pracuje on na umowę zlecenie oraz że musiał stawić się do pracy na 21.30. Niemniej jednak działanie podjęte przez oskarżonego było w pełni świadome i bezprawne, mimo przytaczanych przez niego opisów okoliczności zdarzeń, które nie usprawiedliwiały w żaden sposób jego czynów, wychodząc znacznie za ramy stanu wyższej konieczności. Ponadto, oskarżony godząc się przy przyjęciu do pracy na warunki stawiane

przez pracodawcę, winien wcześniej podjąć czynności, aby sprostać zadaniom mu stawianym. A zatem miał możliwość uniknięcia popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

Nie może również umknąć uwadze fakt, że oskarżony wyrokiem o sygn. akt II K 1058/14 został skazany za czyny z art. 244 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata. Skazanie na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie wpłynęło pozytywnie na dalsze zachowanie oskarżonego, który ewidentnie lekceważył orzeczenie Sądu w zakresie orzeczonego wobec niego zakazu, a kary orzeczone w wyrokach nie były na tyle dotkliwe, aby wyciągnął w ramach resocjalizacji, w warunkach wolnościowych, właściwych wniosków. Istotne dla oceny działania oskarżonego są również daty popełnionych czynów. W wyroku II K 1058/14 wskazano, iż popełnił czyny z art. 244 k.k. 4 lipca 2014 roku i 7 lipca 2014 roku, zaś w niniejszej sprawie będącej przedmiotem rozpoznania 24 maja 2015 roku i 4 czerwca 2015 roku. Częstotliwość popełnionych czynów wskazuje, że oskarżony niemal regularnie popełnia przestępstwa, lecz policji udało się akurat w tych dniach dokonać zatrzymania oskarżonego.

Kierując samochodem wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kategorii C,D,CE, DE na okres 3 lat, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt II K 1819/13 oskarżony 24 maja i 4 czerwca 2015 roku wyczerpał znamiona występków z art. 244 kk. Ponieważ przestępstwa popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, Sąd uznał iż działał on w ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k.

Oskarżony działał w sposób świadomy. W pełni zdawał sobie sprawę, że nie ma uprawnień do prowadzenia samochodu osobowego, mimo to kierował nim po ulicach J.. Dopuścił się przypisanych mu czynów umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Chciał prowadzić samochód mimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jego wina nie budzi wątpliwości.

Oceniając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd uznał, że cechuje go znaczny stopień społecznej szkodliwości. Za takim wnioskiem przede wszystkim przemawia to, że sprawca naruszył zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w fazie jego obowiązywania, kilkakrotnie i to po 4 grudnia 2014 roku, czyli uprawomocnieniu się wyroku skazującego go za takie same czyny. Sytuacja w istocie nie wymagała naruszania przez niego zakazu, miał wiele możliwości uniknięcia popełnienia czynów, czego nie uczynił, a nie działał on w sytuacji stanu wyższej konieczności.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności łagodzących i obciążających dotyczących oskarżonego. Do tych pierwszych zaliczył przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym nie można tego przeceniać, skoro został on zatrzymany na gorącym uczynku. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego, w szczególności za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k.

Łącząc wymienione powyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wnioskował, że zasadne będzie orzeczenie kary najsurowszego rodzaju. Zastosowanie art. 58 § 3 kk i wymierzenie kary grzywny lub kary ograniczenia wolności nie miałyby właściwego oddziaływania na oskarżonego, w którego życiu przestępstwa nie mają wyjątkowego czy incydentalnego charakteru. Tylko wymierzenie kary pozbawienia wolności i jej dolegliwość może wpłynąć na zmianę zachowania M. Z.. Skazania na kary o charakterze wolnościowym nie odnosiły wobec niego jakiegokolwiek efektu wychowawczego. Popełniał on kolejne przestępstwa, zaś naruszając zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wykazał lekceważenie dla rozstrzygnięć sądowych. Zważywszy na okoliczności czynów, motywację oskarżonego, Sąd uznał, że wystarczające będzie orzeczenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy oskarżonego będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości, ograniczone znaczenie okoliczności łagodzących przy istnieniu elementów obciążających, kara ta nie będzie z całą pewnością nadmiernie dolegliwa. Nie ma jednak również potrzeby wymierzania kary surowszej. Orzeczona kara skutkująca pozbawieniem wolności powinna w wystarczającym stopniu uświadomić oskarżonemu naganność jego zachowania, w efekcie wpłynąć na niego wychowawczo, nie zaniedbując jednocześnie aspektów oddziaływania zapobiegawczego.

Orzeczona kara jest niższa niż 2 lata pozbawienia wolności, zachodzą zatem formalne podstawy warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Mając jednak na uwadze okoliczności sprawy, Sąd wnioskował, że w przypadku M. Z. nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i nie ma podstaw do skorzystania z dobrodziejstwa tej instytucji. Oskarżony wcześniej był karany za przestępstwa podobne, a jego dotychczasowy tryb życia wskazuje na to, że jest sprawcą niepoprawnym i nie liczy się w wystarczającym stopniu z wyrokami Sądu. Czyn z art. 244 kk popełnił zaraz na początku obowiązywania zakazu. Warunkowe zawieszenie wykonania kary mogłoby tylko wzmocnić przekonanie M. Z., że jego przestępcze zachowania bagatelizuje się i nie ponosi on w związku z nimi należnych dolegliwości. Mając na uwadze taką postawę oskarżonego wnioskować należało, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić stawiane przed nią cele. Sama obawa przed pobytem w zakładzie karnym nie będzie w stanie powstrzymać go przed popełnieniem przestępstwa. Sąd nie dopatrzył się zatem pozytywnych przesłanek z art. 69 § 1 i 2 kk.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, iż w sytuacji, gdy oskarżonemu nieposiadającemu majątku wymierzona została bezwzględna kara pozbawienia wolności, uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe (art. 624 § 1 kpk).

W postępowaniu ustanowiono oskarżonemu obrońcę z urzędu, który prawidłowo wykonywał powierzone mu obowiązki, z które nie otrzymał wynagrodzenia, z tych też powodów należało obrońcy A. B. przyznać kwotę 738 złotych, w tym 23 % Vat, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.